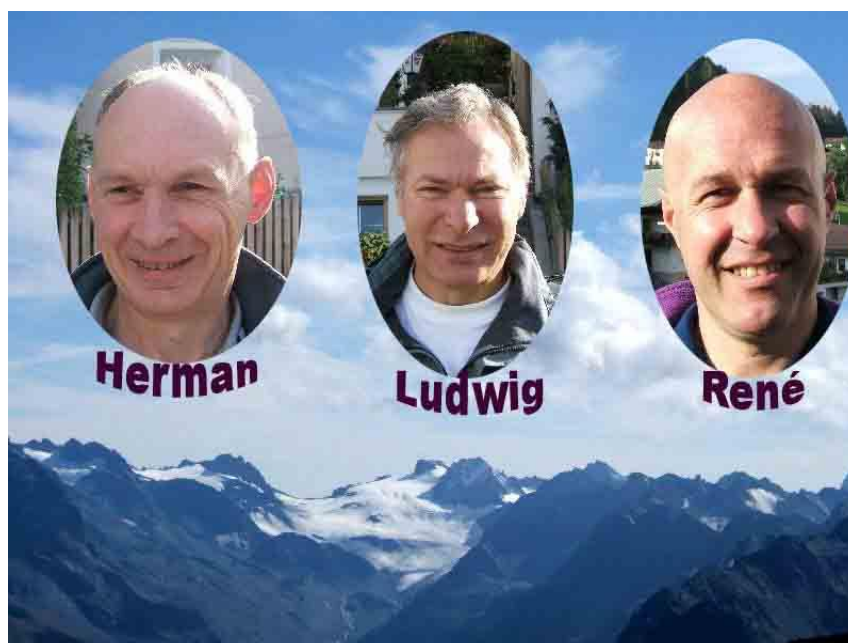

De Verwallgruppe is deels gelegen in het Oostenrijkse Tirol, en deels in het Oostenrijkse Vorarlberg. Het is een minder gekend (en bewandeld) gebied maar toch o zo mooi. En dat het mooi is bewijzen de bijgevoegde foto's. De hoogste top is de Hoher Riffler ,3.168 m hoog, doch de beklimming ervan staat niet op ons programma. Maar ik denk dat we in de toekomst nog tochten in dit gebied kunnen doen, met eventueel de beklimming van de Hoher Riffler.

We doen een vijfdaagse huttentocht met vertrek in Ischgl en aankomst in St. Anton. Ischgl ligt in het westen van Tirol, in het Paznauntal. Het dorp is de hoofdplaats van het dal en ook het belangrijkste toeristencentrum. In 1673 werd een groot deel van dit dorp verwoest door een brand.

Zaterdag 1 september 2007

Om 06.30 uur komen Herman en René aan bij mij thuis, gepakt en gezakt met hun rugzak. Om 06.45 uur zijn we op weg naar Tobadill. We doen er zowat 12 uur over om er te geraken. We worden er meteen hartelijk ontvangen door onze gastvrouw Mary en haar echtgenoot Peter.

Zondag 2 september 2007

In de ochtend blijven we wat plakken in Tobadill omdat er juist een plaatselijke processie is en dit willen we "en passant" ook wel meepikken.

Het is prachtig weer en na de processie worden wij naar Ischl gebracht door een kennis van Mary en Peter. Rond de middag trekken we uiteindelijk de bergen in. Tijdens de klim houden we even halt om onze boterhammetjes op te eten. Onderweg zien we een echtpaar bezig met het plukken van Preiselbeeren. Het zijn rode bessen welke veel vitamine C zouden bevatten. We horen ook meerdere keren de roep van de marmot doch we zien er geen enkele. Omstreeks 13.30 uur komen we aan de Friedrichshafener Hütte. De hut is gebouwd in 1908.

Er kunnen 68 mensen slapen. Er is veel volk in de hut, vooral veel fietsers omdat er een fietsroute loopt tot aan de hut.

We krijgen er een vierpersoonskamer toegewezen in het oude gedeelte van de hut. In het nieuwe gedeelte van de hut bevinden zich de toiletten en de douches.

René en ikzelf doen nog een wandelingetje in de omgeving. Herman geniet van de rust rond en in de hut.

Maandag 3 september 2007

Rond 08.00 uur laten we de Friedrichshafener Hütte achter ons. We volgen de mooie Friedrichshafener Weg en omstreeks 11.30 uur bereiken we de Heilbronner Hütte.

René en Herman op het terras van de hut

Nadat we ons hebben geïnstalleerd in de kamer eten we alle drie een lekkere portie Kaiserschmarren. Samen met René doe ik in de namiddag nog een toertje in de omgeving.

Op de terugweg komt Herman ons tegemoet. Onderweg zien we voor het eerst marmotten. We komen ook twee jagers tegen die een marmot geschoten hebben. Als we terug aan de hut komen, zien we dat de huttenwirt bezig is met het opleggen van sneeuwkettingen rond de banden van zijn wagen. Dit betekent uiteraard niet veel goeds. Er wordt dan ook sneeuw verwacht de volgende nacht.

De hut zit nagenoeg vol. Dit komt ons eigenlijk wel goed uit want hierdoor krijgen wij een aparte ruimte toegewezen om er te eten. De hut is 80 jaar oud maar heeft een nieuw gedeelte waarin zich de toiletten en de douches bevinden.

Herman en René in de afdaling

moerassig gebied met veenpluis

veenpluis

Dinsdag 4 september 2007

Er is inderdaad 5 centimeter verse sneeuw gevallen en buiten is het 0° C. Aanvankelijk waren we van plan om de Bruckmann Weg te nemen doch we verkiezen nu de mountainbike route te volgen.

Het lijkt wel een Kerstkaartje

Eens we echter enkele honderden meters gedaald zijn verminderd de sneeuwdikte en gaat de sneeuw over in regen. Opvallend is wel dat we ditmaal geen enkele tegenligger tegenkomen. We zien onderweg ook dat de boeren al hun vee naar beneden halen. Ook morgen geven ze nog sneeuwbuien en koud weer.

Rond de middag zijn we reeds aan de Konstanzer Hütte. Het is een grote en mooie hut. De hut is geheel nieuw. De oorspronkelijke hut stond aanvankelijk 900 meter verder maar werd geheel vernield door een lawine. De huidige hut werd heropgebouwd in 1988.

De nieuwe Konstanzer Hütte

Eens we aan de hut zijn ligt er geen sneeuw meer en komt de zon terug te voorschijn. Na een lekkere tas verse warme soep ga ik samen met René een stuk van de Apotheker Weg doen. Het is de weg die we normaal gezien morgen zouden doen maar gezien de hevige sneeuwval weten wij nu al dat dit niet mogelijk zal zijn en dat we niet over de hoogste toppen zullen kunnen geraken. Herman blijft in de hut want hij heeft wat last van een inwendig kuitletsel. We zijn nog maar goed en wel vertrokken of het begint terug hevig te sneeuwen. Na verloop van tijd kom ik tot de vaststelling dat het water welke zich bevindt in het darmpje van mijn

drinkzak, bevroren is. Ik dien dan maar te drinken van René zijn drinkzak. Deze is niet bevroren omdat hij suikers toevoegt aan het water. We geraken tot op 2.340 meter hoogte. Verder stappen is onverantwoord doordat de paden en de tekens dicht gesneeuwd zijn. Nu weten we ook meteen dat we morgen een alternatieve weg zullen moeten nemen want via de Apotheker Weg dienen wij een hoogte te overschrijden van 2.730 meter.

's Avonds zit de hut weer goed vol. De huttenwirt is een jonge man die van aanpakken weet. Om te vermijden dat hij steeds dezelfde vragen dient te beantwoorden komt hij regelmatig de gelagzaal binnen en trekt hij aan een grote koebel. Op dat ogenblik stop iedereen met praten en dan neemt de wirt het woord. Zo legt hij uit welk weer we de komende dagen kunnen verwachten. Welke hutten, langs welke weg, nog bereikbaar zijn. Hij excuseert zich ook omdat hij verwacht dat maar 50% van onze kledij zal kunnen gedroogd worden in de "trockenraum" gezien het vele volk en de vele natte kledij. Hij zegt ook wat er op het menu staat enz.

De kok is een Nepalees en we krijgen dan ook een Nepalese maaltijd voorgeschoteld. Herman heeft er niet zoveel vertrouwen in en houdt het dan maar op een Oostenrijkse maaltijd. Ook aan de buitenzijde van de hut is de aanwezigheid van de Nepalese kok te zien. Hij heeft er immers een aantal bidvlaggetjes omhoog gehangen. Een Nepalese traditie. Oh ja, de Nepalese maaltijd was overheerlijk.

De kamertjes zijn wel nogal naar de krappe kant

De sneeuwgrens is duidelijk te zien

Woensdag 5 september 2007

Om 08.15 uur vertrekken we aan de hut. Nu ligt er ook aan de hut zowat 15 centimeter verse sneeuw. Ook nu nemen we de mountainbike route omdat dit een breed pad is. Dit pad komt uit in St.Anton. Daar nemen we, met spijt in het hart, afscheid van Herman. Hij heeft nog steeds last van het kuitletsel en vreest dat hij wel eens vast zou kunnen komen te zitten indien hij de spier blijft (over)belasten. Herman zal met het openbaar vervoer terugkeren naar Tobadill en zal ons morgen met de wagen komen ophalen. René en ikzelf zetten dan maar de beklimming in naar de Darmstädter Hütte zonder Herman. Al vlug bereiken we terug de sneeuwgrens.

Hier zou je drie gemzen moeten kunnen zien

Hier zie je ze al wat beter

De Darmstädter Hütte komt in zicht

Bij aankomst staat de huttenwirt ons al op te wachten. Het is nog een jonge, gemotiveerde wirt, steeds goedlachs en opgewekt. Binnen in de hut is het lekker warm maar buiten is het des te kouder. De wirt heeft een gedeelte van zijn hut afgesloten zodat hij niet alles dient te verwarmen. We krijgen er een vierpersoonskamer toe gewezen voor ons beiden. Ditmaal is er maar weinig volk in de hut. Ik denk wat we maar met een tiental mensen zijn die de koude en de sneeuw hebben getrotseerd. Rond 21.00 uur kruipen we onder de wol. Het is ijzig koud op de kamer. De hut kraakt langs alle kanten. Buiten vriest het min vier graden Celsius. Morgen geven ze echter terug droger en warmer weer en meer zon.

Donderdag 6 september 2007

Om 08.30 uur laten we de Darmstädter Hütte achter ons liggen. Het vriest nog steeds vier graden onder nul maar het sneeuwt niet meer. Af en toe krijgen we tevens de zon te zien. Wij stappen tot St. Anton en bellen daar naar Herman die ons met de wagen komt ophalen. Vandaar rijden we terug naar Tobadill, waar er geen sneeuw meer te zien is en de zon volop aan het schijnen is. Enkel aan de bergtoppen kunnen we zien dat er ginder boven nog sneeuw ligt.

Het is terug een prachtige belevenis geweest. We hebben ditmaal zowat alle weer gehad, warm, koud, regen, sneeuw en zon. Voor Herman was het de eerste maal dat hij een huttentocht heeft meegedaan. Het was steeds zijn droom geweest om dit eens toe doen. Ik ben blij dat ik deze droom mee heb kunnen verwezenlijken. Herman vraagt al wanneer we het nog eens gaan overdoen.....

Knuffelnest31@hotmail.com